

son og sængsle ham; men hvorledes vil det da se ud, naar den enkelte Assessor, som ikke kan handle alene, skal kalde de to andre sammen og saa først tage Bestemmelse om, at Anholdelse skal finde Sted, det vil saa i alt Fald blive en Kjendelse, der er baseret paa en Mængde Forhold, som de tvende hidtil ikke have kjendt, fordi de vedrøre et Bo med hvis Behandling de ikke have haft Noget at gjøre. Vil man nu tro, at dette sker hurtigere, end naar man ligesom kan ty til Politiet og sige: Her er en Person, som jeg vil have anholdt. Han anholdes, og bliver stillet for en Undersøgelsesdommer, og der kommer en Kjendelse, hvorved netop efter Lovforslaget Eksteretten er forpligtet til at meddele Undersøgelsesdommeren alle de Oplysninger, som den er i Stand til at meddele. — Det er disse Bemærkninger, som jeg vil anbefale til det høie Things Opmærksomhed. — Der er dog endnu et Punkt, jeg vil berøre. Det ærede Medlem for Sørs Amts 2den Valgfreds (Alberti) var meget utilfreds med, at der herefter ikke skal findes extraordinære Ekstekommissærer. Hans Udtalelse herom have imidlertid allerede mødt — som det forekommer mig — tilstrækkelig Gjendrivelse af det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgfreds (Klein). Man maa ikke tro, at det just forholder sig saaledes, at disse Boer, disse Eksteter, der ere foretagne af de extraordinære Ekstekommissærer, altid ere blevne behandlede saa fortrinligt, og at de fuldkommen have stillet den ordinære Eksteteret i Skygge. Den ærede Rigsdagsmand appellerede til, at der er mange Kjendelser af saadanne Ekstekommissærer, der ere blevne stadfæstede, og at derimod Kjendelser af Eksteteretten ere blevne forandrede. Ja, dette har nu en særdeles naturlig Grund; thi, hvor der i et Bo er Ekstekommissærer, gaar det saaledes til, at vistnok mange Tilfælde indtræde, hvor Appel af en Retslags Forhandling vilde finde Sted, naar det var ved den ordinære Eksteteret, at Boet behandlede, men hvor den, naar der er Ekstekommissærer, ikke vil finde Sted. Ud den Vet skal man altsaa ikke præge en Parallel, der kan have Noget at betyde. Jeg har afskillige Maate staaet disse Forhold nær baade som Medlem af Ekstekommissionen

her i Kjøbenhavn og som Justitiarius i Overretten, der netop har Revisionen af disse extraordinære Eksteter, men jeg kan forstikke den ærede Rigsdagsmand, at der kan findes store Deel begaaede ved Eksteter, der ere foretagne af extraordinære Ekstekommissærer. Derimod er der een Ting vist — og deri kan jeg slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgfreds sagde — at de gjøre det ikke gratis. — Forslaget om at lade Eksteterbehandlingen i Handelsboer gaa over til Sø- og Handelsretten er vist saa fornuftigt og ønskeligt, som man vel kan tænke sig. Hvorfor have vi stiftet Sø- og Handelsretten? Det er jo netop for at samle hele den Indsigt, som er fornøden til retteligt at kunne behandle de Sager, hvorom der her er Spørgsmaal, og for at de kunne blive behandlede med den Grundighed og Indsigt, som er fornøden. Denne Ordning vil aldrig kunne geraade Hof- og Stadsretten til Forkelelse; det har jo hidtil været Forhold, som man der i Grunden kun havde en meget overfladisk Indsigt i, og den Kundskab, man havde at tage til, var jo for en stor Del hentet — og maatte hentes — fra de Sublæg, der verledes mellem Prokuratorerne, som jo mange Gange vare udførlige nok men hvor dog maasse Kundskaben som kunde hentes derfra, ikke var saa tilstrækkelig, at man kunde have Sikkerhed for en heldig Løsning af Forholdet. Men naar dette er Tilfældet, saa begriber jeg ikke, hvorledes man kan tro Andet, end at det netop vil være fuldkommen i Kreditorernes og Føllentens Interesse, at disse Sager gaa over til Sø- og Handelsretten, hvor netop de Betingelser ville være tilstede, som yde en Garanti for, at Alt vil blive behandlet med den Indsigt, der er fornøden, for at man kan bevæge sig med Frihed, ikke alene ved den rettlige Afgjørelse, men navnlig ved Ordningen af disse mangfoldige Punkter, som under Forhandlingen af et Bo af denne Natur kunne komme frem. Jeg vil imidlertid indrømme, at denne Ordning har en Mangel ved sig, og det er, at det ligger i Tingenes Natur, at man saa ikke mere behøver extraordinære Ekstekommissærer, thi der vil i Sø- og Handelsretten høves den Indsigt, den Kundskab, hvis Savn for en stor